

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. An Relatio terminetur ad absolutum, vel potius ad aliquid
respectivum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

etiam necessariam, videtur, quod conditio requisita debeat habere determinatam & certam presentiam; sed nullum agens habere potest suam conditionem necessariò requisitam, in tantà distantia existentem; ergò terminus existens Comencii non potest esse conditio relationis existentis Cistercii. *R.* negando consequentiam, ad cuius probationem distinguo ma. omne agens habet determinatam spheram activitatis, quod producit formam absolutam, concedo; quod producit solum respectivam, nego ma. & distinctà similiter mi. nego consequentiam; disparitas autem est, quia quando producit effectus aliquis absolutus, requiritur ut ad sit causa Physica, per Physicum influxum illum attingens, non verò in productione relationis, quia quando ponitur terminus, tunc ipse non concurret per Physicum influxum, sed per meram conditionem, hinc non obstat, quò minus in quacumq. distantia produci possit.

XII.
Dantur denominationes extrinsecæ sine nova forma, non tamen intrinsecæ.

Arguitur 3. Multæ dantur denominationes novæ, sine formâ superadditâ fundamenti, ergò denominationes relativæ possunt etiam sic salvari, & consequenter frustra ponuntur in fundamentis, à quibus istæ denominationes proveniant. *R.* 1. distinguendo ant. multæ denominationes intrinsecæ, nego ant. extrinsecæ concedo, & similiter distinguo primum consequens, denominationes relativæ extrinsecæ transeat intrinsecæ, nego consequentiam utramq. *R.* 2. Negando ant. vel potius distinguendo, multæ dantur denominationes sine formâ extrinsecâ vel intrinsecâ, nego ant. sine formâ intrinsecâ, concedo ant. & nego utramq. consequentiam, quia esse visum, esse cognitum, licet non sint formæ intrinsecæ rebus, quas sic denominant, sunt tamen extrinsecæ, unde si non ponatur forma relativa intrinsecæ alicui extremorum, quâ denominetur, simile vel æquale non poterit assignari nova forma, à quâ proveniat denominatio illa realis nova, nec esset ratio, quare illa denominatio poneretur in hoc albo potius, quàm in altero, & contra?

Instabis. Fundamentum relationis est proximè dispositum ad recipiendam relationem, dum ponitur terminus ejusdem relationis, & tamen non erat sic ante, sed tunc non recepit aliquam novam formam, per quam disponeretur, ergò datur denominatio nova, sine omni formâ novâ. *R.* negando minorem, quia coexistentia fundamenti & termini est illa nova forma extrinsecæ, à quâ denominatur fundamentum, sic proximè dispositum, unde coexistentia etiam vocari solet fundamentaliter relatio.

Urgetur, si esset aliqua nova forma superveniens, distincta à fundamento & termino, posset Deus eam conservare, sine eo, quod esset in fundamento & termino; ergò saltè non necessariò resalteret, probatur. Quia Deus conservare quodlibet realitèr distinctum absque eo, quod unum insit in altero. *R.* negando ant. ad cuius probationem dico; illam veram esse, quando illud alterum non dicit necessariam connexionem & dependentiam, ad

prius non verò, quando dicit, ut est in proposito.

Replicatur. Rosa A verbi gratiâ, non dicit necessariam connexionem ad relationem, ut in se habeat ex eo, quia potest esse sine illâ; nec dicit Rosa B. ergò poterit saltè Deus conservare utramque rosam, absque eo, quod dicant relationem ad se invicem, superadditam, velut accidens distinctum. *R.* dist. ant. Rosa A non dicit necessariam connexionem & sequelam ad relationem, si separatim spectetur, concedo ant. idem est de Rosâ B. Rosa A. non dicit necessariam sequelam ad relationem, si spectetur veluti coexistens Rosæ B. nego ant. unde licet Deus posset conservare quodlibet prius, sine posteriori, absolute loquendo, in quantum potest facere, verbi gratiâ, ut rosa B non coexistat, positâ tamen coexistentiâ non potest conservare sine relatione, propter necessariam sequelam, sicut etiam multa alia conservari nequit, quæ necessariam dicunt sequelam, per emanationem, ut sicut tenetur committere, subsistentia est posterior naturâ substantiali, & tamen Deus naturam substantialem conservare nequit sine subsistentiâ.

QUÆSTIO III.

An relatio terminetur ad absolutum, vel potius ad aliquid respectivum?

Sensus quæstionis est, an quando aliqua relatio refertur ad aliud, in quo dixi consistere ejus essentiam, an illud aliud, quod relatio respicit, veluti suum terminum, debeat esse aliqua entitas absoluta, an verò debeat esse aliqua entitas respectiva? verbi gratiâ, an quando Titius ut Pater refertur ad Mariam ut Filium, an Paternitas Titii refertur ad substantiam Marii? an verò, an illam relationem, quam Marius dicit, pro formali in quantum est Filius; item quando Ratio A refertur ad rosam B. relatione similitudinis, propter albedinem in utraq. subiectatam, an rosa A refertur ad albedinem rosæ B. an verò ad illam correlationem, quâ rosa B iterum refertur ad rosam A? & quæstio moveri potest tam de relationibus mutuis, quàm de relationibus non mutuis, quales sunt, quæ dantur inter scibile & scientiam, &c. Circa quam Materiam Authores passim ternas enumerant solemniores sententias: prima dicit, quòd relationes prædicamentales, tam mutuas, quàm non mutuas, terminentur ad aliquid relativum, seu quòd terminus non sit illa entitas, in quâ fundatur ratio referendi, sed quòd sit illa correlatio, quâ terminus iterum fundamentum respicit, seu illa correlatio sit quid reale, seu quid rationis. Ita D. Thomas 1. p. q. 13. art. 7. quem sequuntur Cajetanus, Complutenses, Flandria, Sanchez, Nazarius &c. quam etiam dicunt esse geminam Aristotelis mentem, & ut Pontius refert Christianæ Philosophiæ ac Theologiæ congruentiores, invitantes, inquit Pontius, hoc specioso encomio ad eam amplectendam, quos adducere nequeunt rationibus. Secunda sententia est Scoti 1. d. 16. q. 1. & d. 30. q. 1. cum omnibus suis, quæ docet omnem relationem prædicamentalem, tam mutuatam, quàm non mutuatam terminari ad aliquid absolutum, & nullam

nullam ad respectivum; Scotum & suos sequuntur, tunc celebriores aliqui Thomistae, ut Capreolus, Soto, Soncinas &c. tunc plures Neutristae, ut Suarez, Vasquez, Hurtadus, Onna, Murcia, Blancus & Comptonius, qui dum Scotum pro ea citant, declarans, quâ mente de doctrinâ Scoti sentiat, inquit: ita nosse Scotum, quod & alibi frequenter facit. Tertia sententia est media, estq; aliquorum Thomistarum, qui nolente omnino à D. Thoma recedere ne congerentur cum Scoto, & veritate sentire, mediâ incedunt viâ, unde dicunt: quod omnes relationes mutuae terminentur ad aliquod respectivum, non mutuae vero, utpote in quibus nulla est correlatio, terminari semper ad absolutum. Ita Ferrarientis, Rubius, Masius, Fonseca, Vallius, & multii alii. Et quamvis à Scoti sententiâ recedere non intendam, tamèn

II. **DICO I.** Non omnes relationes, sive mutuae, sive non, terminantur ad aliquod absolutum. Hanc quidem sic proposuimus, nullibi vidi, de eius veritate tamen dubitari non potest, nam colligitur ex Doctore 1. d. 28. q. 2. n. q. 3. ubi sic ait: *Univerſaliter loquendo non oportet concedere, terminum relationis esse oppositum, id est esse absolutum, quod relativè opponitur suo fundamento.*

Probatur Conclusio, quoad relationes non mutuas: Dantur multae relationes non mutuae, quae nullum habent terminum absolutum; ergo non omnes relationes terminantur ad absolutum: probatur ant. dantur relationes, quae terminantur ad negativam & privativam, imò etiam ad entiam rationis; sed in istis non est aliquid absolutum pro termino; ergo dantur multae relationes non mutuae, quae non habent aliquem terminum absolutum; probatur ma. Est vera relatio, non mutua, quâ scientia refertur ad suum scibile, sed scientia etiam refertur ad negationes & privationes, veluti ad aliquod scibile: ergo erunt verae relationes, non mutuae, quia sic scientiâ ut sic competit, quod refertur ad scibile, competit etiam cuiuscunq; inferiori contento sub scientiâ, nec valet dicere, quod de negationibus & privationibus non detur scientia propriè dicta, quia licet id verum esset, tamèn in ratione relationis, tamèn bene scientia impropriè dicta, quam propriè dicta, respicit suum scibile, licet ex alio capite inter se differant; non differunt tamèn in ratione referendi, quia per hoc, quod album ut quatuor, sic magis simile albo, ut sex, quam album, ut duo, variatur ratio relationis similitudinis generica, ergo ex eo, quod unum dicatur magis propriè scientia, quam alterum, non variatur tamen per hoc, quod non aeq; refertur, unum atq; alterum, ad suum scibile. Probatur etiam minor, in argumento principalis antecedentis, scilicet, quod ibi non sit aliquid absolutum. Quia quodcumq; excluditur à toto genere, non potest contineri sub aliquâ determinatâ specie, sed negationes & privationes excluduntur à toto genere entis positivi & realis; ergo excluduntur etiam à quâcumq; determinatâ specie & consequenter relatio, quae terminabitur ad illas, non terminabitur ad aliquod absolutum. Sed pro aliquo.

III. **Dices:** Licet illae relationes non habeant pro termino aliquod absolutum, non habent

tamèn etiam aliquod respectivum; ergo sufficit ut dicantur terminari absolute ad aliquod absolutum. R. 1. negando consequentiam, quia dici non potest, quod terminentur ad aliquod absolutum, si nullum adest absolutum; deinde licet fortè dici possit, quod non terminentur ad aliquod respectivum, hoc non obstat conclusioni, quae simpliciter tantum asserit, quod multae dentur relationes non mutuae, quae pro termino nihil absolutum habent, ut probatum est. Deniq; R. 2. etiam sustinendo probabilitè, quod scientia de privationibus & negationibus terminetur ad aliquod respectivum, quia negationes & privationes sunt respectivae in se; ergo scientia ad eas terminata terminatur ad aliquod respectivum. Probatur autem ex definitione earundem, quia definiuntur per ordinem, aliud, privatio quidem, quod sit carentia formae in subiecto nato atq; ad habendam eam; negatio verò, quod sit carentia formae in subiecto inepto, habere eam quae in se respectum & ordinem involunt ad aliud; tunc, si non involverent aliquod respectivum, non esset ratio, cur negatio hæc non lapis potius exciperet lapidem, quam hominem? Item privatio visionis, cur potius tolleretur actum videndi, quam audiendi? ergo dicunt aliquod respectivum consequenter, si scientia terminatur ad eas, terminabitur ad aliquod respectivum, & non ad absolutum; ergo in hac acceptione citra mentem & præiudicium Doctrinæ Scoticæ sustineri possit, quod relationes omnes non mutuae non terminentur ad absolutum. Sed

Probatur secunda pars conclusionis: Quia secundum probabilem & usitatam, in Scholâ Scoti sententiam, una relatio fundare potest aliam, sed in illo casu, de quo, quaestione sequenti, non datur aliquid absolutum, pro termino relationis mutuae; ergo univèrsaliter loquendo, non omnes relationes mutuae referuntur ad aliquod absolutum. Probatur mi. quia inter paternitatem Titii ad Mœvium, & Caji ad Vitellium resurgit relatio similitudinis, sed terminus hujus relationis similitudinarie non est aliquid absolutum; ergo, &c. Probatur mi. quia terminus hujus relationis est Paternitas Caji ad Vitellium, sed Paternitas est quid respectivum; ergo illa relatio mutua terminabitur ad aliquod respectivum, & non ad aliquid absolutum, & consequenter dicendum non est: omnem relationem mutua terminari ad absolutum; & si sic intelligatur Conclusio, non puto, quod habeat positivè multos inimicos, licet etiam non habeat positivè aliquos amicos. Et hinc est, ut ponam pro mente Scoti conclusionem, &

DICO 2. Relationes non mutuae exceptis casibus, & intelligentia prioris conclusionis non terminantur ad aliquod respectivum, sed simpliciter ad aliquod absolutum. Hæc est non modo ad mentem Scoti, sed & Scotistarum conformis. Et Probatur: Quia in his & similibus nulla datur correlatio in termino; ergo relationes non mutuae non terminantur ad aliquod respectivum. Probatur ant. quia in nullo aliquo positivo reali objecto cuiuscunq; scientiæ, datur correlatio ad scientiam; ergo quando scientia refertur ad

IV.

V.

Relationes non mutuae non terminantur ad respectivum.

scibile, præter casus specificatos, non datur & terminatur relatio ad aliquod respectivum. Nec valet dicere, scibile referri ad scientiam relatione rationis, quia ante omnem operationem potentia cuiuscunque potentis fingere, vel comparare scientia refertur ad scibile, sicut visio ad objectum visum; sed quando visio refertur ad rosam, verbi gratia, non refertur ad aliquod respectivum; ergo etiam quando scientia refertur ad rosam cognitam, non refertur ad aliquod respectivum; Et si quis fictioni deditus aliquam relationem rationis fingeret, præterquam quod illius nulla sit necessitas & utilitas, non terminaretur adhuc relatio ad eam, quæ hæc supponitur esse vera & realis, & non fictitia, & consequenter supponit etiam terminum realem, & non fictitium, cum tam bene esse, ad quam esse *in* de essentia eius.

Dices: Scibile denominari sufficienter relativum, per relationem scientia, quam terminat. Sed Contra: quia prius terminat scibile scientiam, antequam denominetur relativum; ergo pro illo instanti relatio habet sufficientem terminum, sed tunc terminus non est quid relativum, ergo.

VI.
*Relationes
mutue ter-
minantur ad
aliquid ab-
solutum.*

Dico 3. *Relationes mutue etiam non terminantur ad aliquid respectivum, sed ad absolutum illud, quod pro termino respiciunt.* Ita Scotus supra & probatur suis quasi verbis: Relativa sunt simul natura; ergo non potest una relatio terminari ad aliam, ant. etiam ipsi Adversarii concedunt. Probatur ergo consequentia: Si relatio aliqua non terminaretur ad absolutum, sed ad correlationem, relativa non essent simul natura, sed sunt ex mente etiam contrariae sententia; ergo non terminatur ad respectivum. Probatur sequela. Relatio quæcunque est illa, dependet à suo termino essentialiter, sed si terminus relationis esset correlatio, hæc est prior; ergo relativa illa non essent simul natura, quia relatio illa jam præsupponitur antecedenter, ad quam terminatur relatio, in fundamento existens: probatur mi. prioritas naturæ consistit in dependentia unius ab alio; ergo, si una relatio dependet ab alia, tanquam à termino, erit posterior natura illa, tanquam termino; ergo relatio non terminabitur ad correlationem, sed est fundamentum illius correlationis, quod est quid absolutum. Confirmatur 1. Omnis relatio præsupponit terminum formalem, quem respicit; ergo, si paternitas, verbi gratia, respicit terminum formalem filiationem, paternitas supponit filiationem, estque illa posterior & filiatio prior. Confirmatur secundò: Illud est terminus relationis, quod ponitur in eius definitione, & à quo specificatur, & per quem explicatur, sed hoc non est correlatio, alioquin non possent specificari per eam, quia essent omnes eiusdem speciei, quia omnes terminarentur ad correlationem; ergo ille terminus erit fundamentum illius correlationis & consequenter aliquid absolutum.

VII. **Dices:** Illud absolutum esse quidem terminum, sed non formalem, bene tamen materialem, & consequenter, licet per illud explicetur relatio, non fit veluti per terminum formalem, sed materialem. Verumtamen Co-

tra: Ille est terminus formalis relationis, qui sufficientissimè terminat relationem circumscripto omni alio, sed persona filii postea generatione activa, veluti conditione fundata supra potentiam generativam, quæ est ratio fundandi, seclusa per impossibile filiatione, sufficientissimè etiam actu terminat relationem patemitatis, ergo.

Probatur Conclusio secundò.

Id quod in uno principio est ratio fundandi unam relationem est ratio, eandem in altero terminandi, sed principium propriae relationis eam fundat, secundum esse absolutum; ergo etiam eandem terminat secundum absolutum: probatur ma. Ratio fundandi est illa per quam redditur ratio, cur terminus terminet hanc relationem, respectu illius termini? sed eadem ratio redditur, propter quam unum extremum referatur ad alterum, & hoc ad ipsum, ergo. Probatur mi. nam quærenti, cur hæc rosa referatur ad illam, relatione similitudinis? quia est, respondetur, alba, vel rubra, & inquirenti iterum, cur rosa illa terminet hanc relationem? dicitur ideò fieri hoc, quia est alba, vel rubra; sicut prior, & non quia in se habet relationem; ergo relatio non terminatur ad correlationem, sed ad absolutum, quod est fundamentum correlationis. Confirmatur Conclusio: Quod relatio debeat referri ad suam correlationem, non provenit, nec ex natura relationis ut sic, nec ex ratione huius relationis, quia videlicet mutua est, ergo ex nullo capite id asseri debet. Probatur ant. quoad primam partem, quia si hoc haberet ex natura relationis ut sic, ut patet, quia aliàs deberet etiam competere non mutuis, quod tamen falsum esse constat, quia in illis nulla datur correlatio, & fingere cum Cajetano, quasi eadem relatio, quæ est in fundamento, terminet etiam relationem, est inconvenientissimum, quia sic eadem res ad se ipsam referretur, ergo: nec etiam ex natura huius relationis, quia si per impossibile non haberet ibi correlationem, adhuc terminaret illud absolutum, ergo.

Opponitur. *Authoritas Aristotelis* cap. 7. de Relatione, ubi asserit: quod, si à servo auferantur omnia alia relicto quod servus fit, ad illum esse terminandam relationem Domini, & hanc relationem non posse subsistere, etsi reliqua omnia maneant, si à servo auferatur hoc, quod est esse servum, verba eius sunt: circumscriptis enim omnibus, quæ accidentia sunt Domino, relicto verò solo, quod Dominus est, semper servus ad ipsum dicitur; ergo ex mente Aristotelis relatio terminatur ad respectivum & non ad absolutum. *R.* negando consequentiam: nam ex Aristotele nunquam hoc inferri potest, quia cum notantè dixerit: relicto in servo hoc, quod est esse servum, reliquis omnibus circumscriptis, ad illum esse relationem terminandam, non dixit, relinquendam esse solam servitutum, sed servum in concreto, quod dicit servitutum & subiectum absolutum talis servitutis, quod sufficiens est ad relationem terminandam.

Instatur. Si relatio Domini terminetur ad absolutum, & substratum servi, non ad ipsam

ipsam servitutem, sequeretur, quod illa relatio non magis terminaretur ad filium (suppono servum esse filium non Domini sed Caji) quam ad servum; ergo non potest relatio terminari ad servum pro absoluto, sed pro respectivo. Probatur sequela, quia illud absolutum servi est æq; filius, sicut est servus; ergo non magis terminaretur ad filium, quam servum, sed ad filium terminari non potest, quia non præsupponitur actio generativa, terminata ad ipsum; ergo debet relatio Domini terminari ad servum sub ratione servitutis, & non sub ratione specificativâ illius concreti: R. negando sequelam, ad cuius probationem dico: quod licet illud substratum servi sit etiam substratum filii, respectu Caji, quando tamen refertur Dominus ad illud, determinatur per rationem fundandi aliam, à ratione fundandi filiationem, adeoq; est ratio, quare potius referatur ad eum, veluti ad servum, & non ad filium; Ratio autem fundandi relationem servitutis est, quod cum emerit, conduxerit, aut hereditate possideat; e contra verò ratio fundandi filiationem est, quod ab alio genitus sit, & quia Dominus ut Dominus non habet potentiam activam pro ratione fundandi, & actionem generativam pro conditione respectivè ad servum, non terminabitur ad illum non ut ad filium, sed ut ad servum.

Urgetur. Si Dominus terminaretur ad servum, ut absolutum, posset intelligi relatio Domini sine relatione servitutis, sed hoc fieri nequit; ergo non terminabitur ad absolutum specificativè, sed ad servum reduplicativè. Probatur minor: quia ut dicit Aristoteles: correlativa sunt simul naturâ & cognitione; ergo fieri nequit, ut cognoscatur Dominus terminari ad absolutum servi, absq; eo, quod terminetur ad servitutem, pro formali & reduplicativè, alioquin non esset simul cognitione R. concessâ ma. negando mi. quia non video aliquam implicantiâ, quare Paternitas non possit intelligi referri ad filium, priusquam filius intelligatur, iterum referri ad Patrem per correlationem, cum videamus, quod in relationibus non mutuis cognoscatur aliquid referri, absq; eo, quod ibi fiat correlatio, cum nulla sit; Ad probationem ex Aristotele dico: quod ex eo non sequatur, ut una terminetur ad suam correlationem, sed tantum, quod propter necessariam concomitantiam simul resultent in eodem instanti reali & ita quod simul possint cognosci, cognitio fundamenti & termino, unde explicari potest sic dictum Aristotelis: quod relatio sine simul cognitione, id est aptitudinalitèr concedendo, actualitèr negando. Sed

Arguitur. A paritate relationum divinarum: Paternitas in divinis habet pro termino filiationem; ergo etiam in creatis, probatur consequentia: quia, si ex relationibus divinis probari possunt, dari relationes; ergo etiam admitti debet, si in divinis terminentur ad correlationem, quod etiam sic in creatis contingat. Sed R. negando consequentiam, disparitas est, quod filio in divinis sit constitutiva filii inesse personæ distinctæ realitèr à Patre, cum terminus debeat esse distinctus rea-

litér à re relatâ, in creatis verò non est quæ constituit rem distinctam realitèr inesse personæ, sed præsupponit eam rem constitutam; quod autem hæc sit disparitatis ratio, inde patet, quia aliæ relationes quæ in divinis, præter illas, originis dantur, in probabilissimâ sententiâ, verbi gratiâ, similitudinis, æqualitatis & identitatis, non terminantur ad suas correlationes, quia præsupponunt jam terminum suum reverâ constitutum; quod autem tales relationes dentur in divinis, pro nunc suppono, in Theologiâ id ex professo probaturus & defensus, quare licet, ex relationibus divinis, probatur etiam, quod dentur in creatis, per hoc statim non sequitur, quod divinæ in terminibus eodem modo se habere debeant sicut creatæ. Deinde, si negaretur absolutè major, quid quæso adversarii inciperent? quod tamen negare quis potest, maximè cum non sit de fide determinatum, an relationes constituantur per solam relationem, an verò etiam per aliquid absolutum? de quo etiam in Theologiâ

Instatur: Relationes divinæ distinguuntur à creatis per esse, *in*, non verò per esse, *ad*, ex eo scilicet, quod creatæ sint in subjecto, non divinæ, creatæ accidentia, non sic divinæ, sed omnes relationes constituuntur per esse *ad*, non autem per esse *in*, ergo si divinæ terminantur ad correlativum; ergo terminabuntur creatæ, & consequentèr ex terminatione nullâ oritur disparitas. R. dist. ma. tantum nego, etiam concedo & nego mi. scilicet quod relationes tantum constituantur per esse *in*, quia æq; primò constituuntur per esse *in*, quam per esse *ad*, & quamvis hoc non esset, perfilteret tamen disparitas, quia relationes divinæ sunt personarum constitutivæ, non verò creatæ.

QUÆSTIO IV.

An una relatio possit fundare aliam?

De hac quæstione potissimum

inter se concertant Angelicus & subtilis Doctor, quos in propria opinione quemque sequuntur sequaces eorum, D. Thomas itaq; Cajet. Ferrariensis, Soncinas, negant quod una relatio fundare possit aliam; verum tamen factis inconsequentèr, ut notavit Averla, quia si semel conceduntur relationes à fundamentis distinctæ, non videtur, ratio negandi, quare non possint etiam fundari relationem novam, cum omnia habeant requisita, sicut ipsa absoluta. Scotus e contra cum suis quos ex extraneis Durandus, Gabriel, Suarez sequuntur: affirmant quod una relatio possit fundari super aliam. Pro sententiâ intelligendâ notandum est, quod relatio dupliciter considerari possit: primo modo materialitèr, alio modo formalitèr, seu essentialitèr; quando accipitur posteriori modo, tunc est ipsa ratio referendi unum ad aliud, verbi gratiâ, paternitas est ratio, quare Titius referatur ad Mœvium; materialitèr verò tunc accipitur, quando considerantur ipsæ entitates relationum in se, non sub istâ præcisâ ratione, quâ unum referatur ad aliud, unde si in priori acceptione negarent D. Thomas & Thomistæ nollem cum ipsis excitare jurgium, sed quia ut

I.
D. Thomas negat unam relationem possi fundare aliam.

Dupliciter potest considerari relatio.

commu-